

A cukor illata
Bielefeld asszonyai

EVA-MARIA BAST

A cukor illata
Bielefeld asszonyai

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Eva-Maria Bast: *Zuckerjahre – Die Frauen der Backmanufaktur*
First published in 2023 by Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin

FORDÍTOTTA
Tuza Csilla

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA
www.buerosude.de

ISBN 978-963-636-236-2

Minden jog fenntartva

© Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2022

© Kossuth Kiadó 2024

© Hungarian translation Tuza Csilla 2024

Borítóképek © Sophia Molek / Arcangel

© akg-images

I. RÉSZ

1914

1. fejezet

Bielefeld, 1914. május

Lotte Fischer összekulcsolta az ujjait, és idegesen nézett kifelé az ablakon. Nem tetszett neki, hogy odakint ilyen gyorsan vonul el a táj. Egyáltalán nem lelkesedett azért, hogy Bielefeldbe utazzon, mert ott várja a leendő apósa és anyósa – ez az alkalom minden volt, csak csábító nem. A csinos fiatal lány barna hajával és ragyogó, kék szemével születésénél fogva félnék természetű volt, különösen idegen környezetben. Mivel leendő apósa és anyósa még semmit sem tudott az eljegyzésükről, ráadásul elképesztően gazdagok is voltak, Lotte közel állt az idegösszeomláshoz.

– Ha továbbra is így csavargatod az ujjaidat, el fogod törni, és ez kimondottan nagy kár lenne – ugratta Julius, aki Lottéval szemben ült a vonaton. – Habár tényleg okosabb lenne, ha levennéd az eljegyzési gyűrűdet, amíg meg nem mondjuk nekik.

– Ó, igen. Jó, hogy szólsz – mondta Lotte, majd előkotorta a táskájából az ékszeres dobozát, gyorsan lehúzó-

ta a gyűrűt az ujjáról, a sötétkék bársonyra fektette, majd óvatosan visszatette a dobozkát a táskájába. Borzasztó érzés kerítette hatalmába. Bár a gyűrű csak alig egy hete volt az ujján, már egészen hozzászokott. Nélküle üresnek érezte a kezét, és valamiképpen védtelennek is.

De Lotte tudta, hogy Julius javaslata észszerű, ennek ellenére egy kicsit úgy tűnt, mintha Julius titkolózni akarna a szülei előtt. Ami természetesen ostobaság, ezt jól tudta, hiszen akkor nem vinné el őt Bielefeldbe, hogy bemutassa nekik. Julius Meister nem akármilyen okból utazott haza: pár nappal korábban doktorált, és apja – a híres gyáros, Carl Meister, aki az általa kifejlesztett sütőpornak köszönheti sikerét és hatalmas vagyonát – óriási ünnepséget tervezett erre az alkalomra. Az eseményen nemcsak a család lesz jelen, hanem a polgármestert és a városi képviselőket is meghívták, valamint a Meister Művek háromszázötven alkalmazottját, továbbá Julius legjobb barátját, Richardot.

Azután Juliusnak be kell lépnie a céghez – ami azt jelentette, hogy Berlinből Bielefeldbe kell költöznie. És vele együtt Lotténak is. Így hát most arra a helyre utazott, ahol vélhetően élete hátralévő részét fogja leélni.

– Ne nézz így – mondta bátorítólag a jegyesének. – Ők is legalább annyira kedvesek, mint én.

– És eleinte veled szemben is nagyon félnék voltam, ezt akarod mondani? – kérdezte Lotte.

– Na, igen, hát nem voltál éppen túl beszédes – felelte Julius mosolyogva. – Egész végig arra gondoltam, talán

ki nem állhatsz, amit rettenetesnek találtam, mert én az első pillanatban halálosan beléd szerettem.

– És mivel én is ugyanígy éreztem, még bizonytalanabb lettem – magyarázta a lány. – Ez a bajom. Minél bizonytalanabb vagyok, annál barátságtalanabbnak tűnök. Mi lesz, ha a családotod szörnyűnek talál?

– Ez nem történhet meg – biztosította Julius. – Azonkívül végig melletted leszek, és a két húgomat is melléd állítom. Ők annyit beszélnek, hogy egyáltalán nem fog feltűnni, ha te csendben visszahúzódsz.

– Biztos vagy benne, hogy nem fognak lenézni, mert nem az ő köreiből származom? – kérdezte már vagy századszorra. És Julius vagy századszorra válaszolta:

– Egészen biztos. A szüleim nagyon büszkék arra, amit elérték, de soha nem a származásuk alapján ítélik meg az embereket. Végül is apám sem volt *megfelelő* származású. Az anyám ráadásul meg van győződve, hogy soha nem vitte volna ilyen sokra, ha a *megfelelő* körökből érkezik.

Lotte meglepődött.

– Miért?

– Nos, apám nagyon megszenvedte, hogy anyám gazdag családba született, és hogy a nagymamám mindig segítette őket valamivel. Teljesen trotlinak érezte magát.

– És emiatt még becsvágyóbb lett, meg akarta mutatni, hogy ő is tud valamit adni, hogy jó életet tud biztosítani a feleségének? – vélte Lotte.

– Pontosan. Azonkívül apád híres, Nobel-díjas tudós, úgy gondolom, apám tisztelni fog. Nagyon csodálja az okos embereket, ő maga is sokat kísérletezett a laborjában.

Lotte bólintott. Valóban nagyon büszke volt az apjára. Neki köszönheti azt is, hogy megismerkedett Juliuszal. Julius nála dolgozott tudományos munkatársként, és az egyik kísérlet során a két férfi annyira elmélyült a vitában, hogy közben nagyon elszaladt az idő. Amikor azután Julius gyomra hangosan és észrevehetően korogni kezdett, a professzor meghívta őt magához vacsorára. Apa és lánya egy szakácsnővel és egy házvezetőnővel egy nagy lakásban lakott a Joachimsthaler Straßén. Lotte anyja tíz évvel korábban meghalt, és apja ritkán hozott haza vendégeket, úgyhogy Lotte nagyon meglepődött, amikor betoppant a nem várt látogatóval. És azonnal beleszeretett a jóképű, magas, szőke ifjúba. Nagy megkönnyebbülésére a két férfi annyira elmerült a szakmai kérdésekben, hogy nem is tűnt fel nekik, hogy ő maga egy szót sem szólt. Csak akkor került rövid időre a figyelem középpontjába, amikor apja megemléltette a virtuóz zongorajátékát.

– Nemsokára megérkezünk, kedvesem – jutott el Julius hangja a tudatáig, és a következő pillanatban a vonat már be is futott a bielefeldi pályaudvarra. – Fogadok, hogy Jacob kijön értünk.

– Jacob? – kérdezte Lotte meglepve.

– A kocsisunk, Jacob Braunwarth. Még a nagymám szolgálatában állt, közben feleségül vette a szakácsnőt, és már ősoreg. De senki sem tudja elképzelni az életet nélküle. Éppúgy, mint a felesége, Ursula nélkül sem, aki süt-főz, csodás szakácsnő.

Julius szállt ki elsőként a csomagokkal, azután előzékenyen lesegítette Lottét a vonatból.

– Nahát, az ifjú úr! – kiáltotta mögöttük egy örömteli hang. Lotte megfordult, és egy magas, sovány, barátságos férfit látott, aki a hetvenes éveiben járhatott, de hatalmas életerőt sugárzott.

– Braunwarth úr! – kiáltott Julius, és egyszerűen megölelte az öreg szolgát. – Reméltem, hogy kijön elénk.

– Ki nem hagynám! – mondta Jacob, és levette a klapját, amely a viharos üdvözlésben kicsit eldeformálódott. – Főleg akkor nem, ha a fiatalúr magával hozza a szíve hölgyét.

Meghajolt Lotte felé, aki ugyan könnyedén elpirult, de a szívélyes üdvözlésre szinte minden félénkségét levette.

– A jobbik felem egész héten magánkívül volt – közölte Jacob, miközben utasította az egyik fiút, aki néhány garasért segített elvinni a csomagokat, hogy vigye a bőröndöket a kocsihoz.

– De miért? – kérdezte Julius aggódva. – Talán rosszul van?

Jacob nevetve rázta a fejét.

– Ismeri az én Ursulámat – mondta. – Soha nem beteg. Nem, a fiatalasszony miatt van.

– Miattam? – kérdezte Lotte, és megint ideges lett.

– Pontosan – erősítette meg Jacob. – Természetesen azzal töltötte az utóbbi napokat, hogy mindent előkészítsen, amit az ifjú úr szeret. De azt nem tudta, maga mit szeret.

Julius nevetett.

– Ez jellemző Braunwarth asszonyra – mondta a jegyesének. – Ne aggódjon – folytatta a kocsihoz fordulva. – Lotte is imádni fogja a felesége főztjét.

Julius megfogta Lotte kezét, amikor a kocsi áthajtott a nagy kovácsoltvas kapun, és végigment a napfényben úszó villáig vezető hosszú, tisztára gereblyézett, murvás úton. A hortenziák és a mákvirágok már teljes pompájukban virítottak. A bejárat előtt egy szökőkút állt, mellette egy sötét hajú lány térdig érő, virágos nyári ruhában, nagyjából tízéves lehetett, és türelmetlenül toporgott.

– Milyen gyönyörű! – suttogta Lotte. – Még pompásabb, mint képzeltem.

Ebben a pillanatban a kocsi megállt a ház előtt, Jacob leugrott a bakról, kinyitotta az ajtót, és a karját nyújtotta Lotténak. Alig érintette a lába a kavicsot, amikor a kis-

lány villámgyorsan előtte termett, aztán villámgyorsan Julius nyakába ugrott, aki a kocsis mögött állt.

– Végre itt vagy! – kiáltotta lelkesen. – Tollaslabdázol velem?

Julius magasba emelte a hűgát, körbeforgott a lelkesen kacagó kislánnyal, mintha nem tíz-, hanem hároméves lenne, aztán a mosolygó Lotte előtt tette le a földre.

– Nos, hadd csomagoljunk ki előbb – mondta gyengéden. – És hadd mutassam be a barátnőmet, Lottét. Lotte, Maria, Maria, Lotte.

Maria sötét szemével érdeklődve vizsgálta Lottét. A lányka kipirult az izgatottságtól, arca a derékig érő, fekete hajával még kedvesebbnek látszott.

Micsoda szépség – gondolta Lotte megbabonázva.

– Szereted a bátyámat? – kérdezte Maria szigorúan.

– Ó, hát... – nyögte Lotte.

– Maria, az ember nem kérdez ilyet – mondta egy hang a hátuk mögött. Egy nagyjából húsz év körüli lány szólt, aki külsőre pontosan az ellentéte volt a kis Mariának, de, ahogy Lotte megállapította, ugyanolyan szép. Friederike Meister csinos, bátyjához hasonlóan magas, és ugyanúgy szőke és kék szemű. Az egyszerű szoknya kihangsúlyozta karcsú derekát, ibolyakék blúza hibátlan arcbőrét emelte ki.

– Friederike – mondta Julius kedvesen, és átölelte a hűgát. – Te egyre csinosabb leszel.

– Te pedig örök sármőr maradsz – mondta a testvére, azután Lottéra irányította a figyelmét.

– Isten hozott – üdvözölte kedvesen Friederike, megfogta Lotte vállát, és mindkét oldalról arcon csókolta. – Itt már mindenki nagyon izgatott. A bátyám még soha egy lányt sem hozott haza.

– Ó, hát biztosan nem olyan izgatottak, mint én – bukott ki Lottéból.

Friederike együttérzőn nézett rá.

– Biztosan szörnyen érzed magad – mondta. – Én így lennék vele, ha a szerelmem elvinne a családjához. Na, nem mintha lenne – tette hozzá mosolyogva, és belekarolt Lottéba. – De ne aggódj. Mi mindnyájan igazán kedvesek vagyunk. Először is menjünk be a házba. Biztosan nagyon éhesek vagytok.

2. fejezet

Bielefeld, 1914. május

– Megmutatom a szobádat – magyarázta Friederike, miután beléptek a házba.

– Hagyd, majd én – felelte Julius, de a húga megsemmisítő pillantást lövellt feléje. – Anya nem értene egyet – intette meg. – És nem akarunk rossz pontot szerezni nála.

Julius vállat vont.

– A húgaim ellen mindig is tehetetlen voltam – mondta mosolyogva. – Remélem, jó lesz így.

Kérdőn nézett Lottéra, aki bólintott, de Friederike egy pillanatra sem hagyta, hogy zavarba jöjjön.

– Hermann, vigye fel a bőröndöt – mondta a készenlétben álldogáló szolgálónak. – Fischer kisasszony biztosan szeretne átöltözni a hosszú út után.

– Igenis, kisasszony – felelte az inas, egy pufók, világosszőke hajú fiú, Lotte úgy tizenhat-tizenhét évesre becsülte.

– Na, gyere – invitálta Friederike.

Lotte megkönnyebbült Friederike szívélyességétől. Juliusnak igaza volt, a testvérei temperamentuma egyszerűen elsöpörte az ő féltékenységét.

– A kék szobát adtuk neked – jelentette be Friederike, miközben kinyitotta a félemeleti szoba ajtaját.

– Csodálatos – suttozta Lotte, mikor belépett. – Még soha nem láttam ilyen szépet.

A hatalmas, stukkódíszítéses szoba közepén egy széles ágy állt, felette világoskék baldachin magasodott, a falakat kék és arany színre festették, a gazdagon díszített bútorok krémszínben, kékben és aranyban pompáztak. Az ablak alatt egy díszes íróasztal állt, amely összeillett az ágy másik oldalán álló fésülködőasztallal. De a legjobb az üveges szárnyas ajtó volt a rácsos ablakokkal, az ágygal szemben, és egy csodás balkonra nyílt. Az erkélyen egy nyugágy és egy szép ülőgarnitúra volt.

– Itt napfürdőzhetsz – mondta Friederike, és kinyitotta a szárnyas ajtót. – Ráadásul bármikor átjöhetsz hozzám, itt lakom melletted, az erkély összeköti a két szobát.

– Milyen pazar kilátás, a kert pedig gyönyörű! – áradozott Lotte, és végignézett a parkon. A gondozott virágágyásokban egymással szinte versengő, tarka virágok nyíltak. A kellemes illat az orráig hatolt, a nagy kertet szépen gondozták, és hátul határos volt az erdővel.

– Anya nagyon büszke a kertre – folytatta Friederike. – De nem sok ideje van foglalkozni vele. Rengeteg dolga van a cégben.

– Julius mesélte, hogy ő vezeti a reklámrészleget, és ő volt az, aki minden feliratot kitalált – mondta Lotte, hangjában tisztelettel. – Gyakran láttam a hirdetések az újságban, és már kívülről tudtam őket, mielőtt megismertem Juliust.

– Igen, így van – erősítette meg Friederike. – De az utóbbi időben erre is kevés az ideje. Mióta a nagybátyám, Emil tavaly meghalt, az ő feladatainak egy részét is át kellett vállalnia.

– Részvétem a nagybátyád miatt – mormolta Lotte, és megint visszatért a félnksége.

– Igen, nagyon nehéz volt mindnyájunknak – sóhajtott Friederike. – Főleg Marthának, a feleségének nehéz, és a lányainak, akik tizenhárom és tizenegy évesek. A patika felett laknak, ahol egykor a szüleim kezdtek. – Egyszerre megborzongott. – Menjünk be – mondta.

Lotte bólintott.

– Természetesen.

Miközben visszamentek az erkélyről a szobába, Friederike nagyon megszidta magát. Miért kellett mindjárt Emil halálával kezdenie! Több mint világos volt, hogy Lotte rendkívül bizonytalan, és ő éppen hogy el akarta űzni a félnkségét.

– Nagy megtiszteltetés ám, hogy Anya a kék szobát adta neked – folytatta megint könnyed stílusban. – Csak különleges vendégeket szokott itt elhelyezni.

– Remélhetőleg nem okozok csalódást – mormolta Lotte.

– Ó, emiatt ne aggódj! – kiáltotta Friederike, és megfogta Lotte kezét. – Tetszeni fogsz neki, nagyon is. Ismerem anyámat. És még ha a szüleim rendkívül gazdagok és befolyásosak is, igazából egyszerű és jószívű emberek.

– Julius is ezt mondta – bólintott Lotte.

– Na látod – mondta Friederike elégedetten. – És ha Apa először tartózkodónak tűnik, ne vedd magadra. Egyszerűen csak szomorú Emil bácsi miatt.

– Ami érthető is – biztosította Lotte. – Hogy lesz tovább?

– Nos, Anyával majd a teánál találkozol. Braunwarth asszony rengeteg süteményt sütött, és ha boldoggá akarsz tenni, hát, akkor mindet megkóstolod.

– Ó, attól tartok, a végén nem fogok beleférni a ruháimba – mondta nevetve Lotte.

– Emiatt ne aggódj – jósolta Friederike, és jóindulatúan nézett végig Lotte karcsú alakján. – És ha már szóba jött: mi naponta többször is átöltözünk. Van a nappali ruha, a teázóruha és a vacsoraruha. Remélem, Julius elmondta, és hoztál magaddal elegendő ruhát.

– Ó, igen – Lotte bólintott –, azt hiszem, még soha nem volt annyi ruhám összesen, amennyit csak erre a látogatásra varrattam. Már alig várom, hogy mindet felvehessem.

– Nagyon félénk. Kérlek, ne nehezítsétek meg a dolgot – kérte Julius az anyját, Josephinét, amikor megérkezése után fél órával találkoztak a télikertben, és szeretetteljesen üdvözölték egymást. A család mindig a télikertben vagy az elülső verandán teázott, és Josephine szerette ezt a késő délutáni órát, amikor az egész család – vagy legalábbis egy része, akik már megjöttek a munkából – összegyűlt itt. Ma, mivel meleg volt, a szolgálók a teraszon terítették, és az aprósütemények és a tortácskák a fehér aszalterítőn, a kerttel a háttérben igazán festői látványt nyújtottak.

– Természetesen megkönnyítem a dolgot, fiam – mondta Josephine nevetve. – Azt hiszem, még soha senkinek sem nehezítettem meg az életét.

– Igazad van – mondta Julius. – Bocsáss meg.

Josephine kérdően nézett rá.

– Sokat jelent neked, igaz?

– Igen, nagyon sokat – erősítette meg a fia, és még valamit hozzá akart fűzni, de azután inkább becsukta a száját, mert ebben a pillanatban Friederike és Lotte lépett ki az ajtón.

Josephine követte a pillantását.

– Varázslatosan néz ki – súgta oda a fiának. – Mint egy tündér.

Josephine tetszését kifejezve szemlélte fia barátnőjét, aki egy földig érő, mohazöld nyári ruhát viselt, és a haját a legújabb divat szerint hátratűzte. De a legbájosabb a félénk mosolya volt. Josephine Meister olyasmit érzett,

amikor meglátta, amit eddig életében csak két alkalommal érzett: a sürgető szükségét, hogy ezt a kedves lényt átölelje, és oltalmazza. Ugyanúgy, mint amikor Carl a kétéves Mariával a karjában megállt előtte, a szörnyű dél-itáliai földrengés után, amelyben a kislány családja meghalt. Carl a romok közül mentette meg Mariát, ezután apja helyett apja lett, Josephine pedig az anyja. És ugyanezt érezte Friederike iránt is, amikor... *Most nincs idő a múlton merengeni. Ez itt a jövő* – mondta magának Josephine. Kitért karral ment a vendége elé, és a meglepett Lottét jobbról is, balról is arcon csókolta.

– Kedvesem! – üdvözölte. – Örülök, hogy megismerhetem. Remélem, az utazás nem volt megerőltető.

– Nem, igazán nagyon kellemes volt – mondta Lotte, és félénken mosolygott. – Julius végig szórakoztatott.

– Igen, ehhez ért a fiam – bólintott rá Josephine, és kikísérte Lottét az erkélyre. – Remélem, mindenféle újdonságot hozott nekem Berlinből. El sem tudom mondani, mennyire hiányzik a régi otthonom.

– Elhiszem – mondta Lotte, aki közben már elgondolkodott azon, milyen lenne Bielefeldben élni. Kétségkívül szép városka volt – már amennyit látott belőle –, de Berlinhez képest nagyon szűknek tűnt.

– Schönebergben éppen most készült el a harmadik városháza – kezdte Lotte a híreket, hálásan, amiért ezüsttálcán kínálták neki a beszédtemát.

– A Rudolph Wilde téren, igaz? – kérdezte a jól informált Josephine.

- Igen. És már beköltöztek az első hivatalnokok.
- Hm... – dünnyögött Josephine –, a régi városháza a Vilmos császár téren volt, ha nem tévedek.
- Így van – felelte Lotte. – De az újnak egy több mint nyolcvan méter magas tornya van, amely jóval a hatalmas épület fölé emelkedik.
- Közben Julius is odalépett hozzájuk.
- Ahogy látom, jól szórakoztok – mondta örömmel.
- Igen, mondhatjuk – erősítette meg Josephine. – Lotte éppen azt mesélte, hogy elkészült az új városháza Schönebergben.
- Berlin tényleg fantasztikus város – áradozott Julius.
- És én is mesélhetek, hiszen láttam már sok mindent a császári birodalomból.
- Soha nem értettem, miért tanultál Hannoverben és Bonnban, mielőtt Berlinbe mentél – mondta Josephine.
- Elfelejtetted, hogy még a lovasságnál is szolgáltam a Rheinlandban – emlékeztette mosolyogva az anyját Julius.
- Nos, ez megfelel a társadalmi helyzeteknek – válaszolta Josephine nevetve. De rögtön utána elkomolyodott. – Jó, hogy itt vagy – mondta. – Azt hiszem, kitöltöd majd azt az űrt, amelyet Emil bácsikád hagyott maga után. És nemcsak szakmai, hanem emberi oldalról egyaránt.

Lottéhoz fordulva folytatta:

- A fiam, akárcsak a sógorom, a személyzet körében arról ismert, hogy mindig törődik a dolgozók munka-

körülményeivel. Emil például síkra szállt azért, hogy a fiatal alkalmazottak védőmaszkban dolgozhassanak, hogy megóvják magukat a portól.

– Így tehát elmondhatjuk, hogy Emil bácsi minden szempontból a példaképem volt – vágott közbe Julius.

– A legrégebbi gyermekkori emlékeim közé tartozik, hogy a munkások mindig áradozva beszéltek apámról, és kihangsúlyozták, mennyire törődik velük, pedig szigorú is volt.

– Ez így van, fiam. De minél jobban terjeszkedett a vállalat, annál kevesebb ideje maradt apádnak a munkások ügyeire. Fontos, hogy mindig legyen valaki, aki foglalkozik az ilyen dolgokkal.

Julius bólintott.

– És én teljes szívemből így gondolom, és így is fogok tenni.

– Meddig akartok még itt álldogálni és fecserészni? – szakította félbe őket a nyughatatlan Maria. – Tényleg megpróbáltam, hogy jól nevelt hölgyként viselkedjek, és várjak – jegyezte meg, miközben oldalról az anyjára sandított. – De már nem bírom tovább. Éhes vagyok!

Josephine nevetett, és megsimogatta legkisebb gyermekének szépen fésült haját.

– Igazad van – mondta. Én is borzasztóan éhes vagyok. Azonkívül, ha nem látunk neki rögtön az evésnek, Braunwarth asszony megharagszik. És ez mindnyájunknak rossz lenne.

3. fejezet

Bielefeld, 1914. május

A dr. Julius Meister doktorálása alkalmából rendezett ünnepséget a Meister-gyár udvarán tartották, amely az irodaház, a gyártási csarnokok és a műhely között terült el.

Lotte Friederikétől megtudta, aki mellett ült az első sorban, hogy már sok mindent ünnepeltek itt.

– Ez az egyik legszebb gyerekkori emlékem – suttogta Julius húga a fülébe. – Egyébként varázslatosan nézel ki.

– Köszönöm – súgta vissza Lotte, és el kellett ismernie, hogy aznap reggel ő is tetszett magának a tükörben. Világos, elefántcsontszínű krepp nyári ruhában volt, melynek szegélyét csipkével varrták ki, alsó részét egy nagy fehér masni díszítette.

– A bókot csak viszonzni tudom – tette hozzá. – Igazán csodállak, milyen elegánsan lépkedsz ebben a szoknyában.

Julius testvére egy modern, földig érő szoknyát hordott, amely a comb magasságában kicsit kiszélesedett, de lefelé nagyon szűk volt. A térd alatt a szoknya fel volt sliccelve, így bepillantást engedett az alsószoknyára, amely Friederike esetében most csillogó világoskék volt.

– Éppen a szoknya miatt lépkedek elegánsabban – suttofta Friederike. – A művészet abban áll, hogy a lábadat nem egyenesen teszed egymás elé, hanem a jobb lábadat kicsit balra, a bal lábadat kicsit jobbra teszed. Így bizonyos értelemben keresztben lépkepsz.

Lotte mosolygott. Örült, hogy ilyen könnyű kijönni Julius húgaival. Ma, a bielefeldi tartózkodásának második napján teljesen felszabadultnak érezte magát. Julius nem ígért túl sokat, amikor biztosította róla, hogy a családja nagyon kedves és közvetlen. Mind az anyjával, mind a húgaival szemben levetkőzte a féltékenységét, csak az apjával nem barátkozott meg még igazán. Dr. Carl Meister, akit előző este a vacsoránál ismert meg, udvarias volt ugyan, de nagyon visszafogott is, pontosabban fogalmazva alig figyelt rá. Lotténak azonban az volt a benyomása, hogy ez nem elutasítás, hanem inkább azaz magyarázható, hogy az apa minden figyelmét Juliusra irányította, akit olyan régen nem látott, és akire nyilvánvalóan rendkívül büszke volt.

Carl Meister végre felállt, a pulpitushoz lépett, amely az irodaház előtti kis magaslaton állt.

– Tisztelt hölgyeim és uraim! – kezdte. – Nem tudom, mikor voltam boldogabb, azon a napon, amikor Julius

megszületett, vagy ma, amikor a fiamat első ízben szólíthatom a tudományos címén: doktor Julius Meister.

Az apa olyan meghatottsággal nézte a fiát, aki Lotte mellett ült az első sorban, hogy szinte kicsordultak a könnyei. Egy oldalpillantás a szerelmére elég volt, hogy Lotte lássa, Julius is nagyon meghatódott a szavaktól.

– Mi lehet szebb, mint tudni azt, hogy az ember miért dolgozik – mondta Carl Meister, és egy széles mozdulatot tett kezével. – Tudom, hogy ha egy szép napon majd nyugdíjba megyek, akkor a Meister-céget a fiam vezeti tovább. Nagyon büszke vagyok rád, Julius. Ma kezdődik a jövő.

Tapsvihar tört ki, majd a szavait éljenzés követte, a vendégek és a munkások felálltak, hogy még jobban kifejezhessék a lelkesedésüket.

Julius előre ment, a két férfi átölelte egymást, és megveregették egymás vállát.

A taps alig akart abbamaradni. A tömeg végül elhallgatott, és várták, hogy most Julius Meister emelkedik szólásra.

– Az apám mindig példakép volt számomra. A foglalkozásában, és abban, ahogy a céget vezette, és közben mindig szem előtt tartotta, hogy csakis Önöknek köszönhetjük a sikereinket. – Büszkén nézett végig a tömegben, azután egyenesen Lottéra irányította a tekintetét, majd folytatta: – Peldakép volt az apám, és az anyám is, a köztük lévő erős kötelék miatt. Mindig támaszkod-

hattak egymásra, mindegy, mi jött. A szüleim sok mindent értek el együtt, és én biztos vagyok benne, egymás nélkül nem sikerült volna nekik.

Lotte nyugtalan lett: Julius a nagy nyilvánosság előtt akarja bejelenteni az eljegyzésüket? Direkt levette a gyűrűjét, hogy a megfelelő pillanatban mondhassák el a szüleinek! Ideges pillantást vetett Josephinére, aki a másik oldalán ült, és szinte megbűvölve nézte a fiát.

– Mindig reménykedtem benne, hogy egy napon olyan embert találok majd, akivel én is megoszthatom ugyanezt a boldogságot, mint a szüleim – mondta Julius. És azután Lotte legnagyobb elszörnyedésére hozzátette: – Megtaláltam, mégpedig a csodálatos Lotte Fischer személyében. Ma nemcsak a doktori fokozatomat ünnepeljük, hanem az eljegyzésünket is. Lotte és én összeházasodunk. Gyere ide, kincsem!

Josephine fejében viharként dúltak a gondolatok. Legszívesebben a színpadra rohant volna, hogy visszatartsa a fiát ettől az ostobaságtól. Amilyen tapintatos volt egyébként, ebben a pillanatban nyilván nem tudta, mit tesz. Mindenekelőtt pedig, hogy milyen hatást váltanak ki a szavai. Carl úgy érezte magát – ez látszott rajta –, mint egy idióta. Neki kellett volna bejelentenie az eljegyzést. És az illem úgy kívánta volna, hogy először az apját – és persze az anyját – értesítse a házassági szándé-

kairól, mielőtt az egész személyzet és a vendégek előtt előrukkol vele. És Lotte... Ó, istenem, a fiú éppen tegnap hívta fel rá Josephine figyelmét, mennyire félnék a lány, és megkérte, hogy ne nehezítse meg a helyzetét. Nem sejtette, mit jelent majd a fiatal nőnek, hogy így odarángatja a színpadra, miközben négyszáz ember éljenzi őt? Teljesen gyámoltalanul és elveszetten lépett Julius mellé, és bizonytalanul leste reménybeli apósát, aki teljesen ledermedve állt ott. Josephine döbbsent pillantást váltott Friederikével, aki szintén észrevette, mi játszódik le Lottéban. Csak Julius pózolt ragyogva apja és a jegyese között, és szemmel láthatóan fogalma sem volt róla, mit tett éppen.

Amikor a taps véget ért, és Lotte lelépett az emelvényről Julius karjára támaszkodva, olyan érzése volt, hogy élete legkínosabb tíz percét tudhatja éppen maga mögött. A megkönnyebbülésbe, hogy már nem szegeződik rá minden pillantás, halk bosszúság vegyült, egy olyan érzés, amelyet eddig nem is ismert. Hogy tehette ezt vele Julius? Hiszen tudta, milyen szörnyű számára, ha a figyelem középpontjába kerül.

De a jegyese ragyogva fogadta a jókívánságokat, amelyek szinte elárasztották őket, amint elhagyták a színpadot. Először a testvérei gratuláltak, meglehetősen túláradó örömmel, azután Josephine, némiképp vissza-

fogottan, de szívélyesen. Carl Meister azonban elhúzódott tőlük, amint azt Lotte a szeme sarkából észrevette, anélkül, hogy gratulált volna nekik.

Lotte megkönnyebbült, amikor Julius valamivel később odasúgta, hogy bocsásson meg egy percre. Remélhetőleg ezáltal a gratulálók is elmennek. Szerencsére a két leendő sógornője ott állt mellette, és Maria elárasztotta kérdésekkel az esküvőről, amelyekre Lotte természetesen nem tudott mit mondani, majd hirtelen témát váltott, és megkérdezte:

– Meg tudnád mondani, miből doktorált Julius?

– Hát persze – felelte Lotte, és mosolygott, hálásan az elterelésért. – Én is hosszú ideig gyakoroltam. A címe: néhány ecetsav-, benzoésav-, fahéjsav- és kávésavtartalmú monoszacharid új észtervegyületei.

Mariából és Friederikéből kiobbant a nevetés, és Lotte is velük nevetett. De a következő pillanatban ajkára fagyott a mosoly.

– Ahelyett, hogy a leendő férje doktori munkáján mulat, esetleg megtisztelné a leendő apósát egy a tánccal? – sziszegte mögötte egy hang.

Lotte megfordult. Carl Meister állt előtte, aki hidegen nézett rá, és a karját nyújtotta. Lotte észrevette, hogy a pulpitus helyén egy táncparkett épült. Csapdába került.